Bethany Bennett

Jak okouzlit hraběte



KLOKAN



edice



Copyright © 2021 by Bethany Bennett
This edition published by arrangement with Forever,
an imprint of Grand Central Publishing.,
a division of Hachette Group, Inc., Nex York, NY, USA.
All rights reserved.
Translation © Blažena Kukulišová, 2026
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu WEST END EARL
vydaného v roce 2021
nakladatelstvím Forever, an imprint of Grand Central
Publishing
přeložila Blažena Kukulišová
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Emil Křižka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2026
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-843-2

Babičce,
která nikdy neviděla své vytištěné jméno.

A babiččině jmenovkyni, mojí berušce.
Dala jsi mi nekonečnou spoustu smíchu,
schopnost milovat někoho víc než sama sebe,
ty podivné bílé chloupky v obočí
a dost materiálu na celou knihovnu
plnou románů, jejichž brilantní
a drzé hrdinky nosí kalhoty.

S přihlédnutím k tomu všemu jsi zdědila jen polovinu
mých sarkastických genů a tohle věnování.
Promiň, holčičko.

Miluju tě.
Děkuju, že tady pořád jsi
a svým světlem děláš svět lepším.

Poděkování

Netušila jsem, že se druhé knihy přirovnávají k jízdě na horské dráze. Tahle té pověsti dostála. Bez podpory celého týmu bych to nedokázala.

Děkuju Alexe Croyleové, která si moje postavy natolik oblíbila, že se ve Phee vyznala ještě dřív než já.

Mé díky patří skupině Let's Get Critical za nouzové zásahy přes Zoom a nekonečné konverzace prostřednictvím aplikace Marco Polo, když jsem fňukala, že mě Cal a Phee zkoušejí odrovnat.

A Hotnessovi za jeho úžasnou schopnost bezpodmínečně mě milovat, kupovat mi štěstí v podobě koťátek a zvládat náš život, když mi hoří termín. Každý den děkuju Bohu, že tě mám.

Děkuju své agentce Rebecce Straussové: mám setsakra kliku, že při mně stojíš. Nemysli si, že to nevím.

A Madeline Colavitové, fenomenální redaktorce, která se ujala úpravy mého textu a nenechala se odradit ani pasážemi, které bylo nutno „trochu překopat".

Mimořádné díky si zaslouží Sam Brodyová za to, jak velkoryse věnovala tomuto příběhu čas a pozornost.

Děkuju týmu ve Forever za neúnavné úsilí, díky němuž se knihy ze série Misfits of Mayfair dostávají ke čtenářům, recenzentům a prodejcům. Plníte moje sny a jste přitom úžasní.

A nakonec díky vám, čtenářům. Vím, že se teprve vzájemně poznáváme, ale moc si vás cením.

Kapitola první

Londýn, květen 1820

Jen máloco bylo tak děsivé jako exkluzivní společenský klub Almack's ve středu večer.

Když do sálu vešel zámožný svobodný muž, mladé ženy narovnaly záda, aby vystavily na odiv poprsí, nasadily úsměv a pod dohledem matek se vydaly na lov. A pokud chtěl nějaký džentlmen získat manželku s věnem a z dobré rodiny, stačilo, aby se tam dostavil a rozhlédl se. Všichni zúčastnění věděli, do čeho jdou.

Cala se dnes lov netýkal. Šlo o Emmu. A zdálo se, že se tím ta holka báječně baví.

Sál se v průběhu večera zaplnil vdavekchtivými matkami a dívkami v bílých mušelínových šatech, které by měly být ve školních škamnách, nikoli v náručí sešlých chlípníků, většinou dost starých na to, aby mohli být jejich otci.

Jeho sestra kolem něj právě proplula v objetí muže, který, pokud se jeho ruka přesune níž, než je Emmin pas, bude do rána mrtev. A policisté z Bow Street nejspíš nenajdou tělo. Každopádně ne vcelku.

Pánové v oblečení strohých barev, kteří se shromáždili ve společenských sálech, tvořili další bod z narůstajícího seznamu toho, co mu tady připadalo značně otravné. Cal vzdychl a přejel si rukou po černé vyšívané vestě. Byla by škoda potřísnit tenhle dokonalý nákrčník krví. Kingston by

šílel, a komorník výjimečných kvalit je přitom vzácností. Ale jestli ten chlípník nepřestane šmejdit očima v Emmině výstřihu a ošmatávat ji, ten kousek oděvu by utrpěl jen vedlejší škodu. Cal přimhouřil oči a snažil se vyslat tichou výhrůžku k muži, který drží v náruči jeho sestru.

Myslel, že potrvá ještě řadu týdnů, než bude Emma tančit v těchto posvátných místech. Získat povolení k tanci nebylo snadné a u debutantky zahajující svou první společenskou sezonu se s tím nedalo počítat. Sledoval s tichým zděšením, jak jedna z mecenášek klubu Almack's dala Emmě své požehnání. Jeho sestra před ní tehdy udělala dokonalé pukrle a ta žena se nad jejími zlatými kadeřemi zářivě usmála.

„Studentka ze Saint Albans, kde jsem studovala i já? A tak hezká! Tančete, dobře se bavte a prosím, vyřiďte mé pozdravy paní ředitelce Lunettě. Už celou věčnost jí dlužím dopis."

K sakru.

Cal se otočil k Adamovi, jednomu ze svých nejbližších přátel. „Puppy, dám ti sto liber, když se oženíš s mou sestrou, pod podmínkou, že jí nikdy nezkřivíš ani vlásek." Vlastně to řekl ze zoufalství a spíš žertem, ale jakmile mu ta slova vyšla z úst, tahle představa mu připadala čím dál lákavější. Někdo tak vyrovnaný, spolehlivý a čestný jako Adam by byl pro svéhlavou Emmu ideální partie. Adam teď pro něj pracoval, ale po příštích narozeninách měl získat slušné jmění. Neměl pozemky ani šlechtický titul, ale pocházel z vyšších vrstev a byl to charakterní muž.

„Ne, díky. Emma je krasavice, uznávám. Ale nemám tak hluboko do kapsy, abych se musel zaprodat a zbavit tě bratrských povinností." Puppy neboli Štěně, jehož všichni ostatní znali jako Adama Hardwicka, upíjel ze sklenice s citronádou a při každém doušku se zašklebil.

Slavné občerstvení těchto míst si vyžádalo další oběť. „Tvá neochvějná morální zásadovost se mi příčí. Ale taky se mi příčí vidět, jak přítel trpí. Tu máš. S kapkou brandy tohle

pití klouže krkem snáz.“ Cal vytáhl z kapsy na vestě malou placatku.

„Neměla by se citronáda vyrábět z citronů? Ať už je tohle cokoli, citron to nevidělo ani z dálky. Na to bych vsadil svůj poslední šilink.“ Adam si do malé punčové sklenice nalil štědrou dávku alkoholu.

„Máš už jen poslední šilink? Tak ještě jednou, nabízím ti sto liber.“

„Sledovat tvé utrpení je lepší než dostat královské výkupné.“ Puppy se váhavě napil, zamručel a Cal usoudil, že to zní úlevně.

Sestřin taneční společník řekl na parketu něco, co Emmu rozesmálo. Ten půvabný zvuk se nesl nad tóny orchestru a doplňoval hudbu. V celém sále se k jeho sestře otáčely hlavy jako nějací žraloci, kteří ve vodě cítí krev.

„Dvě stě liber. Co ty na to?“ I jeho vlastním uším to znělo zoufale.

„Na výzvu nerad říkám ne. Ale nejsem až tak naivní.“ Adam neměl ani tu slušnost, aby mluvil kajícně, a neodvrátil přitom pohled od dění na parketu.

„Proč? Ani ne před hodinou jsi říkal, že je krásná.“

„Až moc se ti podobá.“

Nemohlo být pochyb o tom, že Emma a Cal jsou sourozenci. Jelikož ale jejich otec smáčel svoje brko v každém dostupném kalamáři, totéž platilo pro několik dalších lidí v místnosti. Ty světlé vlasy a tmavé oči se nedaly přehlédnout. Díky počtu otcových nemanželských dětí tu dnes byli přinejmenším tři… vlastně ne, právě dorazila lady Wallaceová. Takže se tady sešly hned čtyři dychtivé matinky, které své dcery nebudou nahánět ke Calovi jakožto potenciální dobré partii. Což byla vcelku chabá útěcha.

„Víš o tom, že ti cuká v levém oku? Ustavičně od té chvíle, kdy Emmin tanečník sjel rukou k jejímu pozadí.“ Adam to řekl škádlivě, ale nemýlil se.

Ty zrádné záškuby v oku se už zase ozvaly a Cal s tím nemohl nic dělat. „Za tohle si svou placatku beru zpátky. Sežeň si alkohol jinde, Puppy.“ Vrátil lahvičku do kapsy.

„Beztak je skoro prázdná.“ Adam si dal pořádný lok značně vylepšené citronády.

Cal vrhl vzteklý pohled na taneční parket. „Nepřipadá ti, že se na sebe až moc lepí? Kde je nějaká patronka, když holka potřebuje ochránit? Měl jsem ji nechat další rok ve škole.“

„Osmnáct let je pro vstup děvčete do společenského dění naprosto přijatelný věk.“

„Sestry jsou pro muže učiněné prokletí. Není nic horšího než je uvádět do společnosti.“

Jeho přítel vytáhl obočí. „Chápu, že se ti to nelíbí, ale snaž se nemluvit jako osel. Já si umím snadno představit tucet horších věcí. Cestou sem jsem je viděl na vlastní oči a zvlášť jedno z toho bych nepřál ani svému nejhoršímu nepříteli. A to už je co říct vzhledem k tomu, že vím přesně, kdo je můj nejhorší nepřítel.“

Calovi zrudly tváře. Sakra. Teď si oficiálně zasloužil titul Nejhoršího přítele všech dob. „Promiň. To bylo bezcitné.“

Adam krátce přikývl a začal se v sále dál rozhlížet.

„Jsem dnes večer mizerný kamarád a nevděčný prevít, když si stěžuju zrovna tobě. Ty bys jistě rád uvedl do společnosti svou sestru. Sakra, teď jsem navíc zapomněl, jak se jmenuje.“ Patří k titulu Nejhoršího přítele všech dob koruna? Třeba i nějaký ten pozemek, například opuštěný ostrov, kde bych zůstal ponechán napospas živlům?

„Ophelia,“ zamumlal Adam. „Phee. Do společnosti by vstoupila už před pár lety. Možná by už byla vdaná. Nebo ve zralém věku čtyřiadvaceti let příliš stará, aby o ni někdo jevil zájem. Byli jsme dvojčata, víš?“

Cal sebou škubl a rychle si lokl vlažné rádoby citronády, aby to zamaskoval. Adam nebyl krasavec, z jeho dvojčete by se po uvedení do společnosti sotva stala královna Sezony.

A taky měl drobnou a útlou postavu a možná mu to zůstane, ale kdoví? Byl ještě mladý, prostě štěně. A říct o jeho vlasech, že jsou „rezavé“, bylo zdrženlivé vyjádření skutečnosti. Jeho vlasy totiž měly sytě oranžový odstín mrkve, a pokud je nechal narůst o trochu víc než dva centimetry, vznikla mu na hlavě divoká kštice jemných kudrlinek. Cal ovšem musel uznat, že má Adam plné rty a hezky tvarovaný nos. Pokud měla tyhle rysy i Ophelia, možná byla svým jedinečným způsobem hezká, ale s minimálním věnem a nepříliš urozeným původem by nejspíš ve společnosti patřila spíš k nižším vrstvám. Žalostně hubené a nemajetné zrzky nejsou moc žádané zboží.

„Promiň,“ omluvil se znovu Cal.

Adam na znamení, že omluvu přijímá, pozvedl skoro prázdnou sklenici k přípitku a posledním douškem vyzunkl zbytek jejího obsahu. „Jsem unavený. Ty tady zůstaň a probodávej pohledem každého muže dost smělého na to, aby flirtoval s tvou nádhernou sestrou. Já se svezu drožkou domů.“ Adam Calvina na rozloučenou pevně poplácal po rameni a zamířil k východu. Jeho zářivá kštice v moři černých fraků svítila jako nějaký maják.

No, tohle se moc nepovedlo. Cal si přejel dlaní po hrudi a otočil se k parketu. Jestli Adama přemluví, aby se sem příští týden vrátil na další taneční slavnost, bude to zázrak. Vlastně svému příteli po několik týdnů sliboval hory doly a vyloženě škemral, ať ho sem doprovodí, aby tomu utrpení nemusel čelit sám. Ale poté co Puppymu v podstatě řekl, že má štěstí, když jeho sestra umřela, si Cal možná zaslouží snášet tyhle strasti bez opory. Vybavil si, jak ztrápeně se Adam tváří, kdykoli mluví o Ophelii, a zaplavil ho nepříjemně provinilý pocit, který neměl nic společného s úzkostí, s níž sledoval Emmu a jejího společníka; oba vypadali, že se báječně baví.

Zítra jeho sestru prohlásí královnou plesu, jak tomu bylo při mnoha dřívějších událostech. V těch několika krátkých

týdnech, kdy se vrátila ze školy a nastěhovala se do jeho londýnského domu, si už našla místo mezi společenskou elitou. Cala bezděky zaplavila hrdost, když viděl, jak sestra svými úsměvy dobývá svět.

Valčík skončil a tanečník Emmu se zjevnou neochotou odváděl za čekajícím Calem. Na tvářích se jí objevily půvabné dolíčky, ztělesnění ostýchavé krásy.

Pěkné divadýlko. Ale přestože mu dávala zabrat, i tak ji z celého srdce miloval. Po dnešním večeru se bezpochyby ještě rozroste zástup nápadníků, kteří ji budou provázet jako káčátka, co se batolí za mámou. V přijímacím salonu bude zítra nedýchatelně jako ve skleníku.

Patronka k nim přes parket přiváděla několik mladých a pár ne až tak moc mladých mužů. Její odhodlaný výraz ohlašoval další představování. Almack's bylo místo, kde se etiketa nebere na lehkou váhu. Vládla tu nade vším, jako král. A musel ji dodržovat i princ regent, Jiří IV. známý jako Prinny, pokud měl zůstat u moci. Ačkoli ten už skoro byl král, a měl tedy větší vliv na mocné tohoto světa.

Dokud se Cal jen tu a tam účastnil středečních večírků v Almack's jako žádoucí svobodný muž, patronky s ostřížím zrakem a jejich společenská omezení mu připadaly tísnivé. Teď, když se k Emmě soustředila čím dál větší pozornost, mu ta nesčetná pravidla skýtala útěchu. V těchto sálech si o sestřino bezpečí nemusel dělat starosti.

Emma se při představování radostně uklánělа. Bože, mít tolik nadšení. Zřejmě se snažila potlačit nutkání poskakovat na špičkách, zatímco předstírala, že je dokonale vybroušený klenot ženskosti, za jehož vytvoření rodiče škole zaplatili. Pánové aspoň byli natolik rozvážní, že jim netekly po bradě sliny, když čelili Emminým dolíčkům, údajnému věnu a – ehm, majetku.

Ta zpropadená placatka byla prázdná a ještě ho čekala spousta hodin, které musí zdolat s úsměvem ve tváři. K čertu

s tím. Kdyby se mohl vytratit a odjet drožkou jako jeho přítel Adam, bral by to všema deseti.

O tři mučivé hodiny později za nimi sluha konečně zavřel dveře kočáru a Cal si oddechl.

„No nebyl to báječný večer?“ Emma se pustila do vyprávění a při všem tom brebentění se jen občas krátce nadechla. Cal si opřel hlavu o stěnu kočáru a zavřel oči.

Rozčileně povídala celou cestu domů a pokračovala, ještě když šla v patách za ním do knihovny, kde si Cal nalil drink.

„Těší mě vidět, že se dobře bavíš. Jsem na tebe nesmírně pyšný.“ Zásoba jeho diplomacie byla toho dne skoro vyčerpána. Poté co celý večer sledoval tělesný zájem, s nímž si muži, které osobně znal, prohlíželi jeho sestru, dospěl k bodu, kdy by všechny ty džentlmeny – dá-li se to tak nazvat – nejradši popadl za klopy a vyházel je ze sálu ven. Tohle je přece jeho mladší sestřička. Copak nevědí, že ještě před pár lety nosila copánky, chytala žáby a dávala je své guvernantce do postele? Jenže teď má jemné křivky, které mužům zamlžují mozky, a Cal by nejradši předstíral, že se nic z toho neděje. Stýskalo se mu po copáncích a zástěrkách.

„Třeba při jednom z těchhle plesů najdeš budoucí lady Carlyleovou. Nebylo by to úžasné, kdybychom měli letos v létě oba svatbu? Nebo možná příští jaro… Nechtěli bychom, aby po rychlých zásnubách lidi sledovali, jestli nepřibírám v pase.“

Ne, to by si nepřáli. Cal ji nechal povídat a tu a tam zabručel něco, co si mohla vyložit, jak chtěla. Z celoživotních zkušeností pochopil, že tahle slova, co Emmě víří hlavou, beztak vyjdou ven, a nikdo s tím nic nenadělá. Mluvila dokonce i ze spaní, jako kdyby zbývající slabiky toho dne potřebovaly vyváznout.

Mezi oběma sourozenci byl přímo drastický rozdíl. Když se Cal poprvé ocitl na onom „manželském trhu“, reagoval úplně jinak. Byla to pro něj znepokojivá zkušenost, vidět spekulativní lesk v očích žen a přemítat, jestli zvažují jeho

majetek a vzhled oproti šanci, že se z něj vyklube muž toho druhu, jakým je jeho otec. Připadal si jako zboží ve stánku s ovocem, které si někdo prohlíží a hledá měkká místa a známky hniloby, než se rozhodne něco si koupit.

Jeho talent pro množení vlastního jmění i majetku přátel nakonec do značné míry přispěl k tomu, že společnost otcovy milostné avantýry přehlížela. Co se týkalo chtíče, ten člověk se ovládal míň než většina zvířat.

„Co říkáš na ramena lorda Roxburyho? Nejsou božská?“ Emma si zasněně povzdechla.

„Jsem opravdu ta správná osoba, s níž bys o tomhle měla mluvit?“ Cal se pohodlně usadil v křesle a zadoufal, že jí brzy dojde pára a on pak bude moci do postele. To brebentění narušovalo klid jeho nejoblíbenějšího místa v domě. Tohle křeslo bylo až dosud oáza klidu. Když u něj vloni pobýval nejlepší přítel Amesbury, jenž se tehdy dvořil ženě, která se už stala jeho manželkou, na konci večera tu po náročných dnech obvykle sedávali a odpočívali. Moc toho nenamluvili a Amesbury taky nepil jeho brandy na rozdíl od Calovy sestry. Ta si evidentně myslela, že ho obelstí, když si tu a tam potají lokne. Tohle býval domov svobodného mládence. Kde jsou ty časy…

„S kým jiným bych měla o těchhle věcech mluvit? Kromě kamarádek ze Saint Albans jsi jediný, koho v Londýně znám. S Henriettou si až do zítřka povídat nemůžu a Clementine se na mě celý večer mračila, možná žárlí.“

Musel uznat, že na tom něco je. Emmin úspěch v Londýně znamenal, že ji pánové a hostitelky vítaly, ale nevyřčená hierarchie, podle níž byla považovaná za diamant nedostižné kvality, ji vyčleňovala z davu ostatních debutantek. Kéž by si jeho sestra brzy našla víc přítelkyň a mohla si tyhle řečičky nechat pro houf chichotajících se slečinek. A jistě, toho večera bylo všem jasné, že slečna Clementine Watersová Emmin úspěch těžce nese a žárlí.

„Roxbury má ohledně žen stejně nevalnou pověst jako náš otec. A co se týče ramen…“ Calvin potřásl hlavou, nechtělo se mu věřit, že na tenhle rozhovor přistoupil. „Chápu, že ti připadají impozantní. Nezapomeň ale, že trávím spoustu času s Amesburym a ve srovnání s ním jsou všichni mrňaví. Mám značně zkreslená měřítka.“ Vzdychl a zavřel oči.

„Máš pravdu. Ten chlápek je velký jako stodola. Věř mi, ramena lorda Roxburyho byla v tom fraku rozkošná. Myslela jsem, že mu snad rupnou švy.“ Šustot sukní a tiché klapání pantoflíčků o podlahu znamenalo, že se usadila vedle něj a přehodila nohy v punčochách přes opěradlo křesla jako nějaká uličnice, jíž ve skutečnosti byla. Cal ji znal tak dobře, že si v hlavě uměl namalovat obrázek jen podle zvuků, které vydávala.

Otevřel oči a zpříma se na ni podíval. „Roxbury si jen tak pohrává. Neslyšel jsem o tom, že by si hledal manželku, takže si v tom směru nedělej velké naděje. Bav se flirtováním, lehkým a nezávazným, a tančením, měj ale oči na stopkách. Buď opatrná.“

Vyšpulila spodní ret. „Mluvíš jako nějaký starostlivý tatík.“

„Ne. Mluvím jako starostlivý bratr, což je mnohem horší. Tatík by tyhle muže neznal jako jejich vrstevník. Viděl jsem Roxburyho opilého. Slyšel jsem, jak mluví o ženách. Co takhle poohlédnout se po někom vlídném a důvěryhodném? Po někom, kdo je čestný.“

„Máš na mysli nudný.“

„Co třeba Hardwick? Není nudný, ale je spolehlivý. Čestný. A už brzy zdědí majetek. Ještě dřív, pokud se ožení.“ Cal se snažil, aby to vyznělo nenuceně, ale úskoky nikdy nebyly jeho silná stránka.

„Ten hubený zrzek, kterého s sebou taháš jako nějaký přívěsek?“ Tvářila se zděšeně a vůbec jí to neslušelo. „Myslím, že nemusím mít až tak skromné cíle. Musíš být zoufalý, když mi vnucuješ Hardwicka, abys mě odradil od Roxburyho.“ Prohlížela si Cala tak, že mu to začalo být

nepříjemné. Ten pátravý pohled by vytáhl tajemství i z mrtvoly. „Už jsi Hardwickovi něco řekl? Hraješ si na dohazovače, bratříčku?“

Cal se jí odmítal podívat do očí. Myslel na návrh, který Puppymu před pár hodinami přednesl.

„Jo, mluvil jsi s ním o tom! Ty mizero! Co odpověděl?“ Ještě by se radovala, že se Calovi nepodařilo dát ji dohromady s někým, kdo by jí neubližoval tak, jak si opakovaně navzájem ubližovali jejich rodiče.

„Odmítl se o tom plánu bavit, vyzunkl všechnu brandy z mé placatky a nechal mě tam samotného, ať si s tebou poradím.“

„Možná by se mi přece jen líbil,“ rozesmála se.

Zaklepání na dveře knihovny bylo vítaným vyrušením. „Dále!“

Dovnitř vešel Higgins s lístkem na stříbrném tácku. „Vzkaz od pana Hardwicka, mylorde. Doručil ho jeden z těch jeho kamarádíčků, ale nečekal na odpověď.“

Zvláštní. Děti z ulice věděly, že když počkají na odpověď, dostanou zaplaceno i za to, že ji doručí. Puppy schraňoval svůj plat jako nějaký drak střežící zlato, ale rád se dělil o drobné mince s dětmi z míst, kde si pronajal nuzný příbytek. Ti šikovní špunti mu pomáhali, když Cal poslal Adama, aby vyzvěděl informace. Děti si všímají mnohem víc věcí, než si lidé uvědomují. To, že se tenhle klučina nerozběhl do kuchyně a při čekání si nevyškemral od kuchaře něco k snědku, znamenalo, že Adam na odpověď nečeká.

Emma svraštila obočí. „Je všechno v pořádku?“

Vzkaz byl stručný a věcný. Typický Adam.

„Jede domů do Northumberlandu. Vikář v jeho vesnici, v podstatě jediná pořádná otcovská postava v jeho životě, na tom není se zdravím dobře. Adam odjede ranním poštovním dostavníkem.“

„Do Northumberlandu? To může jet rovnou na Měsíc. Proč volí poštovní dostavník, když si může půjčit jeden z našich kočárů? Určitě bys mu to nabídl," řekla.

„Protože je paličatý jako mezek. Pomoc obvykle odmítá, a když mu ji nabízím, tváří se nedůtklivě. Jako můj zaměstnanec by tady mohl bydlet, ale tvrdí, že v tom nuzném pokoji, který si pronajal a kde fičí průvan, má všechno, co potřebuje."

„Tak mu tedy přeju šťastnou cestu. Nějaký čas potrvá, než budeš moct pokračovat v tom svém pomýleném dohazování. Aspoň něco."

Cal poskládal vzkaz vyvedený úhledným krasopisem a strčil si ho do kapsy. „Jdu spát, sestřičko. Navrhuju, abys udělala totéž. A na brandy mi nesahej."

Kapitola druhá

Říká se, že čas běží a nic nezůstává stejné, když ale pádil přes Northumberland, vesnici Warford musel obejít, aby zasadil semínka změn jinde. Na hliněné cestě, která se tudy táhla od hospody u jednoho konce až ke kostelu tam, kde ves končila, byly stejně vyjeté koleje jako vždycky. Žádné nové domy neposunuly hranice dál a v ulicích visely stejné vývěsní štíty. Nic nenasvědčovalo tomu, že by se tu objevil nějaký nový podnik.

Sevřela brašnu, kterou si sbalila na cestu, a ustoupila dozadu, aby se vyhnula kolům kočáru jedoucího dál. Bylo divné odejít odsud, začít úplně nový život a po návratu zjistit, že jediné, co se změnilo, je ona.

Asi pět kilometrů za vesnicí stál studený, pevný kamenný dům, kde Hardwickova dvojčata po smrti rodičů prožila pět krušných, nuzných let. Panské sídlo působilo právě tak neústupně a stroze jako jejich strýc.

Vzpomínky na čas strávený s rodiči, spokojený venkovský život jejich malé rodiny, byly hřejivé. Po přečtení poslední vůle se ale děti ocitly na Miltonově prahu, kde je čekal mnohem chmurnější život.

Dvojčata, otřesená ztrátou rodičů a příjemného života, nalezla v městečku jediné bezpečné útočiště. Vikář a jeho syn se stali ostrůvkem normálnosti, lásky a přijetí, když bylo všechno ostatní vzhůru nohama. Milton odmítl platit guvernantku, takže Adam a Ophelia chodili na výuku na faře spolu s ostatními dětmi z vesnice, dokud nebyl Adam dost starý na to, aby ho poslali na jinou školu.

Vikář Arcott z kazatelny mluvil do duše hříšníkům a utěšoval farníky tak dlouho, jak paměť všech sahala. Ale při výuce si díky jeho vyrovnanému chování, klidnému hlasu a laskavému vztahu ke svým svěřencům děti připadaly v bezpečí, i když bylo vše kolem nich bouřlivé.

Vikářův syn John se s dvojčaty rychle spřátelil a bez váhání akceptoval, že ti dva tvoří tým. Byli pořád spolu, kam šel jeden, šel i druhý.

Malá fara za kamenným kostelem, postavená někdy v normanském období, tam spokojeně stála ve stínu božího domu, zatímco pomalu plynula staletí. Po modrém nátěru se táhl světlejší šikmý pruh tam, kam každý den zasvítilo slunce, než jeho paprsky doputovaly ke kostelní vitráži.

Za farou se nacházel venkovský hřbitov. Ve třetí řadě, na čtvrtém náhrobku od kraje byl nápis „Ophelia Hardwicková 1795–1808.“ John před časem psal, že na hrob zasadil pár květin a pečuje o ně. Jaro v těchto místech přicházelo později, drobné okvětní lístky se teprve rozvíraly. Trocha veselých barev v místě kde vládne smutek.

Vítr rozmetal mlhu do malých ostrých jehliček a hrozilo, že odfoukne klobouk, který jí v minulém týdnu přenechal Cal. Když kolem projížděl kočár, sklonila hlavu k zemi, aby nikdo nepoznal osamělou postavu stojící před kostelem.

John otevřel dveře fary, dobře známý obličej zbrázděný vráskami napětí a žalu, jaký cítí lidé, kteří vědí, že se blíží něčí smrt. Ztěžka se opřel o dřevěná futra. „Ach, Phee, díky Bohu. Ptá se po tobě už řadu dní.“ Úleva v Johnově hlase byla vítaný balzám srdečnosti, ale jméno, jímž ji oslovil, působilo jako facka do tváře.

„Takhle mi neříkej.“ Kradmý pohled přes rameno ji ubezpečil, že se nablízku nenachází nikdo, kdo by to mohl slyšet.

Ophelia po jedenácti letech dobře věděla, že základním pravidlem při převzetí něčí identity je stát se tím člověkem ve všech myslitelných ohledech. Ten úkol vyžadoval naprostou důslednost: všechno, nebo nic. Myslet jako on, oblékat

se jako on, mluvit jako on. Kdyby se jakkoli snažila udržet při životě vlastní já, dopadlo by to špatně. Musela *být* Adamem. A většinou se cítila víc jako bratr, než jako ona sama.

Ophelia, dospívající dívka, jíž kdysi byla, a žena, kterou by se stala, žila v malinké železné krabičce v zákoutích její mysli pod hromadami řetězů a zámků. Phee se odvažovala myslet na budoucnost jen za velmi specifických okolností. A na prahu fary nedaleko svého náhrobku se to nehodilo z hlediska času ani místa.

„Jsem Adam. Nezapomínej na to, když jsme na veřejnosti."

„Na veřejnosti? Prakticky stojíš ve dveřích." John obrátil oči v sloup, ale pak ustoupil stranou, aby mohla jít dovnitř.

Phee se kolem něj protáhla a bratrsky ho šťouchla loktem do břicha. „Prakticky ve dveřích není totéž jako jimi projít. Pojďme dál, než tě někdo uslyší."

„To je ona?" ozval se roztřesený hlas z vedlejší místnosti.

„Ano, otče," zavolal John. „Za chvíli jsme u tebe." Otočil se k Phee a jeho laškovný tón se vytratil. „Připrav se na to, že mu není dobře. Každé ráno očekávám, že se jednoduše neprobudí. Je slabý, pouhý stín toho, čím kdysi býval. Aspoň po tělesné stránce. Pořád ještě mu to myslí, díky Bohu."

Po letech života v chudších londýnských čtvrtích ji vychrtlost a nemoc nijak zvlášť nešokovaly. Když tady na northumberlandském venkově lidé potřebovali pomoc, sousedé se vzájemně spoléhali jeden na druhého. Lidé jsou prostě lidé, ale ať už se Phee ocitla kdekoli, ve městě si všimla, že od jistého bodu se chudí – a často i nemocní nebo ti, kdo se nevzpamatovali z války – stávají neviditelnými pro davy silnějších, kteří mnohdy nejsou ochotní ani podívat se jim do očí. Vyzáblé postavy chudáků se jako duchové vznášejí mezi živými a čekají, až přejdou na druhý břeh.

Představa, že je na tom vikář Arcott podobně, se jí příčila, ale přikývla a v duchu se obrnila. Johnův otec nevynikal výškou, ale zato měl zvučný hlas a všeobjímající úsměv.

Jakmile otevřel ústa nebo na někoho upřel svůj inteligentní pohled, přestal působit dojmem průměrného člověka.

Mluvila z něj v první řadě moudrost a ve druhé laskavost. Přestože s ním strávila jen pět let svého dětství, viděla v něm otcovskou postavu, která její mladou mysl přesvědčovala o tom, že dobří lidé stále existují a že ne každý dospělý muž zneužívá své postavení k tomu, aby manipuloval s ostatními nebo používal slova jako zbraně.

Rozhrnutými závěsy ve vikářově ložnici se dovnitř linula ta trocha paprsků, jakou toho dne slunce nabízelo, a zbývající stíny vedle úzké postele prosvětlovala olejová lampa. Bledý obličej vikáře Arcotta měl šedivý nádech a modré oči, z nichž k ní vždycky promlouvala vlídnost a bezpodmínečná láska, teď působily zastřeně a vodnatě, jako by měly blízko k slzám.

V pokoji nemocných se často vznášelo jisté aroma: sladká vůně léčivého sirupu promísená s pachem těla, které svádí boj s nemocí nebo pustošivými následky času. Ten hodný muž, nejlepší jakého kdy poznala, by měl vonět po karamelkách a santalovém mýdle na holení. Ne takhle.

Sedla si na židli vedle postele a John se usadil na stoličce u otcových nohou. Vzala vikáře Arcotta za ruku a on s větší námahou, než by ho ten pohyb měl stát, přejel druhou dlaní po vybledlé přikrývce a přikryl její ruku svou, jak to v minulosti udělali nesčetněkrát. Když ho naposledy viděla, neměl prsty tak kostnaté. Jenže od té doby uplynul rok. Ne, skoro dva.

„Jsi moc hubená, zlatíčko. Copak v Londýně nemají jídlo?“ Vikářův slabounký hlas by se dnes z kazatelny nedonesl moc daleko.

„Moc toho nepotřebuju.“ Do očí se jí draly slzy a dusily předstíranou veselost.

Arcotta mluvení vyčerpalo natolik, že zavřel oči, ale zůstal natočený obličejem k ní. „Co strýc, posílá ti ještě peníze? Ve vesnici se proslýchá, že Miltonovi nevyšlo několik velkých investic. Aby ušetřil, propustil většinu svých lidí.“

Při zmínce o strýci se jí jako obvykle sevřely útroby. „Všichni víme, že nebyl nikdy štědrý." Ani milující, vroucí nebo laskavý ke zvířátkům, natož k dětem, které mu byly svěřeny do péče. To, že se stal opatrovníkem jí a jejího bratra, souviselo spíš s nedostatkem jiných žijících příbuzných než s tím, čemu by jejich rodiče dali přednost. Aspoň v to doufala, protože nikdo, kdo to má v hlavě v pořádku, by ke strýci Miltonovi děti nedal. Šetření možná znamenalo, že Milton nesahá na její skromné jmění – nebo naopak, že utratil nejen svoje peníze, ale i peníze jejích rodičů. A ona s tím až do svých narozenin nemůže vůbec nic dělat.

Vikářův smích a Johnovo odfrknutí mluvily samy za sebe. Mezi Miltonem a kýmkoli, kdo se s ním znal mimo rámec obchodních aktivit, nepanovala žádná vřelost.

„Nějak si poradím. Přijala jsem místo správce pozemků. Ta práce je ale jiná, než jsem čekala. Vypomáhám se spoustou osobních záležitostí a tu a tam vyřizuju korespondenci." Nejtěžší přitom bylo postarat se, aby ji nikdo nepřistihl, jak zírá na svého zaměstnavatele. Ale nezírat prostě nešlo. Kdyby byl jenom nádherný, obdiv k němu by mohl připomínat nestranný, věcný zážitek. Asi jako když se kocháte pohledem na krásný obraz nebo ušlechtilého koně.

Jenže s ohledem na jeho smysl pro humor a bystrou mysl se její objektivita vytrácela. V některých dnech jí právě tyhle kradmé pohledy na Cala a reakce jejího těla bránily zapomenout, že ve skutečnosti není Adam.

„Správce pozemků? Jakých a kde?" vytrhl ji John ze zamyšlení.

„Vlastně jde o sto akrů lesa pár hodin cesty odsud. Cal tvrdí, že jsem tu práci dostala, protože tyhle končiny znám a rozumím mentalitě zdejších lidí." Ve skutečnosti trávila většinu času v místech mimo bezpečí Mayfairu a s pomocí své sítě dětí žijících na ulici získávala informace ohledně investorů pro Calovy rozsáhlé finanční aktivity. Její zaměstnavatel si chtěl ověřovat spoustu věcí, protože byl odhodlaný podnikat

poctivě. Pokud zjistil, že má nějaký investor špatnou pověst, víckrát s ním nespolupracoval a přerušil veškeré kontakty.

„Cal, říkáš?“ Z Johnovy otázky znělo napětí. Phee se na židli narovnala, ale dál vikáře držela za ruku a snažila se příliš netlačit na znetvořené sukovité klouby.

„Ano, Calvin, hrabě z Carlyleu. Spřátelili jsme se. V mnoha ohledech je to dar z nebes.“

„Jak se ti podařilo dostat se k hraběti?“ ušklíbl se John.

„Pracovala jsem ve stánku s použitým oblečením a jeden nespokojený zákazník se hlučně dožadoval nápravy. Začali se tam sbíhat lidé a majiteli stánku připadalo, že mě musí exemplárně potrestat. Okamžitě mě propustil, i když jsem se ničím neprovinila. Cal a jeho přítel lord Amesbury všechno viděli.“ Phee se usmála při vzpomínce na dva pohledné aristokraty, kteří majitele stánku přiměli zaplatit jí mzdu a pak ji vzali do kavárny.

„Pozvali mě na šálek kávy a Cal se mě ujal, asi jako kdyby našel v pytli u řeky toulavé kotě a zachránil je. Lord Amesbury říkal, že jemu v podstatě prokázal stejnou službu.“ S tím rozdílem, že Amesbury v životě tápal, dostal se na scestí, a kdyby Cal nezasáhl, hrozila by mu zkáza.

„Ó, ty jedna nobleso s aristokratickými přáteli,“ dobíral si ji John, ale jeho tón ji přiměl bránit se.

„Jsou to dobří lidé. Díky Calovi mám co jíst. A taky mi přenechává svoje starší oblečení, takže si nemusím dělat starosti o to, co nosím. Všechno si jen trochu upravím.“

„Je fajn vidět, že se ti teď hodí dovednosti, které sluší manželkám,“ podotkl John a bylo zřejmé, že v tom není ani špetka škádlení.

Phee po něm střelila pohledem a Arcott s překvapivou silou vyštěkl: „To bylo nemístné. Omluv se.“

„Promiň, Phee,“ zamumlal John do sepjatých dlaní.

„Jestli tu omluvu nemyslíš upřímně, není mi k ničemu. Musíme si o něčem promluvit, Johne? Vikáři, příčí se mi vnášet napětí k vašemu lůžku. Můžeme si to vyříkat venku.“

Arcott jí stiskl dlaň. „Zůstaňte tady. Vy dva jste se pořád hašteřili. Je útěšné slyšet, že jste zase spolu tak, jak by to mělo být. Johne, požádej ji."

„O co mě má požádat?" V tu chvíli k Johnovi necítila žádnou velkorysost. Ať už se přátelili jakkoli dlouho, slovními výpady si ji rozhodně nenakloní.

John se s povzdechem zvedl ze stoličky. Popadl ji za konečky prstů a řekl: „Ophelie Hardwicková, prokážeš mi tu čest…"

Odtáhla se od něj tak prudce, že se židle za jejími zády s třísknutím skácela na zem. „Ani náhodou! Co blázníš?"

„Ó, díky Bohu." John se znovu posadil. Takovou úlevu obvykle pociťovali lidé, kteří unikli trestu smrti.

Málem ji přemohla touha podrazit pod ním stoličku. Místo toho zvedla ze země svou židli a hněvivě pohlédla na muže ležícího na zádech v posteli.

„Navedl jste ho k tomu?"

„Musím dát věci do pořádku, Ophelie. Bůh mě k sobě už brzy povolá. Copak můžu odpočívat v pokoji, když nebudeš v bezpečí? Jsi jako moje dcera." Po Arcottově vrásčité tváři stékala slza a z Phee vyprchala všechna bojovnost.

„Už jste mi i tak dost pomohl, vikáři. Copak to nevidíte? Nebýt vás, nebyla bych tady živá a zdravá."

„Pomohli jsme si na posvátné půdě lží. Pokaždé, když procházím kolem Adamova náhrobku s tvým jménem, omlouvám se jemu i našemu Pánu. Ale na tohle žádná omluva nestačí, že ne?"

Cítila, jak na ni doléhá vina a krutě ji buší pěstmi, jenže tohle břímě musela nést ona, ne vikář. Vytěžil z té situace něco dobrého, kdežto ona ji celou způsobila. Phee starému muži otřela z tváře další slzu. „Žádný třináctiletý kluk by neměl umřít. Není to fér. Utopil se a my s tím nic nenaděláme. Vaše pohotovost mě ochránila před živoucím peklem. Nejen tím, jaké jsem prožívala u strýce Miltona, ale i před tím, jaké pro mě chystal. To, co jste udělal, když jste využil

svůj vliv k uspíšení pohřbu, dával pozor, aby ho doktor neprohlížel nahého, a pak udržel moje tajemství, to všechno posloužilo vyššímu dobru. Nebýt vaší výuky a ochrany, nemohla bych se vrátit na bratrovo místo v internátní škole a udržet se tam. A koncem tohoto roku, až mi bude pětadvacet a strýc mi bude muset vydat dědictví, získám prostředky, abych někde mohla začít žít jako žena. V Americe nebo na kontinentě. Někde. Říkáte, že žádná vaše omluva nestačí, ale já vám nikdy nedokážu dost poděkovat." V novém roce získá nový život a nové jméno v nějaké nové zemi.

Phee se podívala na Johna. „Oběma vám dlužím něco, co nikdy nedokážu splatit. Děkuju, Johne, za snahu ochránit mě, jakkoli pomýlenou. Vím, že to napadlo tvého otce, ale cením si toho, že bys byl ochoten uvázat si mě na krk. Jsi oddaný přítel. Ale taky jsi pitomec."

John se zasmál a potřásl hlavou. „Měla bys štěstí, kdybys ulovila někoho jako já."

Dřívější podrážděnost vůči němu se vytratila. Žádný div, že byl mrzutý a trousil poznámky o dovednostech manželek. Představoval si budoucnost s ní, život bez lásky.

„Žádná žena nestojí o muže, který má rád jinou. Ze mě nikdy nebude Daisy." Pokud jí paměť sahala, John měl oči jen pro tuhle křehkou světlovlásku. A měl ji ještě pořád rád, soudě podle toho, jak se při zmínce o ní začervenal. „Ožeň se s ní, když tě bude chtít. Jestli je tak milá, jak si pamatuju, budeš s ní mít mnohem větší šanci na přežití. Ví Bůh, že bych tě nejspíš do týdne ve spaní udusila."

John se smíchem přikývl a přijal její nabídku míru. „Promiň mi tu poznámku o přešívání tvého oblečení. Tohle je moc hezký kabát."

Usmála se. „Cal je tak trochu parádník. Vždycky vyměním knoflíky a dám tam něco obyčejnějšího. Za ty zlaté a stříbrné dostanu slušnou cenu. Až přijde ten správný čas, budu mít kromě dědictví i slušně našetřeno."

„Zůstaneš tady, nebo si pronajmeš pokoj ve vesnici?“ zeptal se John.

„Zbývá mi ještě několik dní, než se budu muset vrátit. Vyrobím si lůžko a zůstanu tady, pokud vám to nevadí. Kdybych spala v hostinci, strýc by se o tom mohl doslechnout.“ Už spala na horších místech, než je podlaha, a nejednou.

„Lehni si do Johnovy postele. Beztak spí celý týden tady,“ řekl Arcott.

„Má pravdu, budu spát tady. Máš hlad, otče? Stavila se tady paní Courtlandová, přinesla pastýřský koláč.“

„Nakrm Phee. To děvče potřebuje trochu přibrat,“ ozvalo se z postele slábnoucím hlasem. Phee a John se na sebe podívali.

V kuchyni John naložil na talíře dvě štědré porce studeného pokrmu a další tak malou, že by se stěží najedlo dítě.

„Jí tak málo? Je hrozně hubený, dělám si starosti,“ řekla Phee. Když na ni John pobaveně pohlédl, obrátila oči v sloup. „Já vím. Zrovna já mám co povídat. Jenže já jsem kost a kůže od přírody, tvůj otec ne.“

„Sní jednou nebo dvakrát za den pár soust. Celé týdny nic jiného. To je jeden z důvodů, proč si myslím, že už na tomto světě nebude dlouho.“

Phee překryla pastýřský koláč utěrkou, dala ho do spíže a nalila tři sklenice mléka. Nádobí bylo přesně tam co vždycky, kuchyň se za těch šestnáct let od chvíle, kdy sem vkročila poprvé, nezměnila. Pracovní deska z dřevěného masivu voněla po oleji, jímž vikář a teď nejspíš John ošetřovali dřevo každý měsíc. Stejný olej měla i v londýnském pokoji, používala ho na své řezbářské výrobky. Vůně, která se z lahve linula, kdykoli ji otevřela, jí pokaždé připomněla domov.

Při nakládání jídla na tác si všimla hluboké rýhy v pracovní desce. Kdysi ji tam udělala a pak se rozplakala ze strachu, že se na ni bude vikář zlobit, že nebyla opatrnější. Phee přejela rýhu prstem a usmála se při té vzpomínce. Vikář Arcott jí

tehdy otřel slzy, ujistil se, že se při krájení sendviče neřízla, a pak jí řekl, že v domě prostě nechala svou stopu a že si na ni pokaždé vzpomene, až ten škrábanec ve dřevě uvidí.

Po této návštěvě se možná domů víckrát nevrátí. Domů. Při tom pomyšlení se jí stáhlo hrdlo. Znát příběh skrytý za škrábancem na pracovní desce a vědět, kde jsou uložené vidličky, je možná zvláštní definice domova, ale kdyby se jí někdo zeptal, které místo považuje za svůj domov, byla by to tahle malá fara.

„Co budeš dělat, až odejde?“ zeptala se s tíživým smutkem. Bylo těžké tu otázku vyslovit.

„Přijal jsem místo učitele tady ve vesnici. A když tedy nebudu mít na krku tebe,“ dodal John škádlivě, „začnu se řádně dvořit Daisy.“

Phee se usmála. Dokud bude John v tomhle koutě světa šťastný s pekařovou dcerou, bude na světě něco tak, jak má být.

Po několika hodinách, když už se slunce schovalo za obzor, ji po dlouhé cestě poštovním dostavníkem začala zmáhat únava.

„Jestli zívneš ještě víc, upadne ti hlava. Jdi do postele,“ pobídl ji John. Vikář podřimoval už půl hodiny a raději ztlumili světlo lampy, aby nerušilo jeho spánek.

Phee přikývla, odvlekla se na venkovní záchod a pak se vrátila do domu. Když se v Johnově pokoji ukládala pod přikrývku, proskleným okénkem se dovnitř linuly měsíční paprsky. Měsíc visel na obloze jako nějaká lucerna a osvětloval dobře známou ložnici, kde s Johnem a Adamem strávili bezpočet zimních dní.

Jako dítě snila o jiném životě, takovém, v němž její rodiče žili dál a viděli ji vyrůstat. Teď v dospělosti se už s jejich ztrátou smířila. Vzpomínky časem bledly, ztrácely ostré

obrysy. Už si ani nepamatovala, jak maminka voněla nebo jak se tatínek smál.

Adam byl duch, jehož se držela.

Kdyby rodiče byli naživu, prožívala by bezpochyby lepší život. Na tom, že je Milton opovrženíhodná lidská bytost, by nezáleželo. Nezjistila by ve třinácti letech, že ji může prodat a vyhandlovat jako nějaký dobytek, že je pro něj spíš zboží než dítě. Stačilo, aby o ni projevil zájem jeden Miltonův obchodní společník, a strýc se jí hodlal zbavit.

Život by byl úplně jiný. *Ona* by byla úplně jiná. Adam by možná dosud žil.

Bylo snadné propadnout lítosti, když jí společnost dělal pouze měsíc. Phee zavřela oči, otočila se na bok a vdechla vůni ze sáčku s bylinkami, který Arcott ukládal do skříně s lůžkovinami.

Když jí bylo deset, přestal do sáčků dávat levanduli, protože mu přednesla pádné argumenty o vlastnostech jiných bylin a vyjádřila neochvějný názor, že levandule páchne jako kočičí čurání. Od té doby používal jen tymián a rozmarýn.

Některé věci se nemění. A přesto nic nezůstane stejné.

Kapitola třetí

„Vypadáš příšerně, Puppy. Víš tohle jistě?“ křikl Cal přes rameno, zatímco si sundával kabát a rozvazoval nákrčník, protože už beztak znal odpověď. Adam měl sklon přijímat jakékoli výzvy a nevyhýbal se ani vyzvání k šermu. Samozřejmě za předpokladu, že je Cal vysloví, a poslední dobou to bylo diskutabilní. Adam se totiž učil rychle. Dnes měl ale tmavé kruhy pod očima, takže by Cal mohl mít větší šanci na úspěch. Jeho přítel strávil několik dní na cestách a vypadal, že by spíš potřeboval den dva na zotavení po dlouhé kodrcavé jízdě poštovním dostavníkem.

„Dokážu tě porazit, i když budu polomrtvý a opilý do němoty,“ řekl Adam, popadl svůj oblíbený fleret a ve světle u okna si prohlédl čepel.

„To je trefná poznámka, protože skutečně vypadáš jako napůl mrtvola.“ Cal ze skříně v rohu vytáhl fleret a špičkou zamával ve vzduchu sem a tam. Možná je nesportovní provokovat někoho, kdo zjevně potřebuje ještě pár hodin spánku, ale mezi dobrými přáteli se sportovní chování až tak moc neřeší.

„Nic mi není. Až se vyspím, budu zas ve vrcholné formě. Až se vyspíš ty, nebudeš mladší. A teď zaujmi pozici,“ řekl Adam.

Cal se zazubil. „Tak je to, jo? Velká slova od někoho, komu teprve nedávno sestoupily koule. Připrav se na pořádnou nakládačku, zelenáči.“

Stoupli si proti sobě, tváří v tvář v dlouhé chodbě. Adam při vyhrnování rukávů obrátil oči v sloup a zaujal správné postavení. „Moje koule jsou zcela v pořádku, díky.“

Cal svěsil ruku a vyděšeně na něj pohlédl. „Puppy, džentlmen za žádných okolností nesmí prozrazovat, že jsou jeho choulostivé partie jenom dostatečné. Možná bys měl zapracovat na jiných dovednostech. Všichni muži nemůžou být mimořádně obdaření, takže se to nauč kompenzovat jinými způsoby, nebo skončíš jako osamělý neuspokojený stařík."

„Jako ty?" zavtipkoval Adam.

Cal na něj vrhl vzteklý pohled a snažil se nesmát. „Jsem o necelých deset let starší než ty."

„Za deset let se toho může stát hodně."

„*En garde*, drzoune."

Už nějakou dobu neměl žádnou milenku, ale to bylo naprosto normální. Tyhle záležitosti přicházejí a odcházejí. Měl příliš mnoho práce, aby na tohle vynakládal energii, a taky byl hrozně vybíravý.

Pustili se se známým třeskem kovu o kov do výpadů a odrážení úderů a přitom poskakovali sem a tam dlouhou chodbou. Pokaždé, když už si Cal myslel, že čepelí prorazí Adamovu obranu, jeho přítel v poslední chvíli zasáhl a odvrátil nebezpečí.

K sakru. Možná ho nepřemůže, ani když se ospalý Puppy sotva drží na nohou. Ve chvíli, kdy mu to blesklo hlavou, Adam získal bod. Cal nestačil uhnout a soupeř se špičkou čepele dotkl jeho ramene. Tam, kde nestačí um, třeba pomůže odvedení pozornosti.

„Hodláš zůstat celý den? Mám tu jednu záležitost, hodilo by se mi tvoje nadání." Slova z něj mezi nádechy vycházela obtížněji, než si přál. Skýtalo mu jen malou útěchu, že i Adama dnes zjevně každý bod stál větší úsilí. Obvykle celý den přímo sršel nespoutaným elánem. Bylo dobré vědět, že ve skutečnosti nemá na nohou pružiny a zásoby jeho energie nejsou nevyčerpatelné.

Puppy se ho pokusil zasáhnout do hrudi a málem se mu to podařilo, ale Cal rychle uhnul a zablokoval úder čepelí. „Snažíš se odvést mou pozornost k práci?"